

Мамчич Олена

Народилася в Чернігові. Завідувач кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Авторка більше 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 54 міжнародних антологій, 8 збірок поезій. Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лауреат Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017» («Константа»), лауреат Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

На престолі життя, в пелюстках супротивного болю,
Де так мало святих, легкокрилих надій,
У квітневих роках незбагненної дикої волі
Залишу свій останній, не вишитий сонцем сувій.
У небесних жнивях, на порозі ворожих розлучень,
Спазми днів щиросердих запалять вогні,
Поклонюся життю на зухвалій розхристаній кручі,
В порожнечу щедрот укладаючи ночі і дні.
У розкутих роках вже не вистачить сили на прощу,

Там і доля-суддя винуватих не знайде повік,
І в пориві небес знов покличе нас вітер на площу
За свободу буття не зруйнованих часом доріг...

І тишу слухаю під подихом дощів,
І гріюся під сонячним овалом,
Солодкий сон під тілом зайвих слів –
У квітах осені, що в веснах проспівали...
У павутинні вільності небес
Хай простір розіллється мармуровий,
І вир життя у кроках днів навхрест
Несе вітри під зношені підкови...

Як білим саваном ти, земле, оповита,
Застигла мрія у безмежжі днів,
Зима століть блокує щирий вітер –
І серце заблоковано на мить...

Незрілий день і ніч зйдуть з небес,
Стежина безпорадності минає,
Зірок полон у небі – мудрий хрест –
У безвісті життя шляхи перетинає...

Я торкаюся днів, не захищених сонцем,
Де і небо живе відчуває журбу,
Нахиляю чоло до нещирого донця
І стискаю долонями вічності скло...

Людська історія. Приречена імла.
І пилу дзвін у вірності печалі.
На відстані часів здригається земля.
Відвертістю кларнети вже заграли.

Самотність вечорів зухвалих грат.
Не хоче посміхатися планета.
І голий дим несе безсилля втрат
Розкиданим безчестям по тенетах...

У спраглості вчорашнього тепла
Пильнує серце залишки любові,
Нетлінне все: добро і примхи зла,
Що розгубилися у справі і у слові...

Налякалися дощі грому терпкого.
Задивилися слова вічним дзеркалом.
Знов блукаю по дощах в диво-чоботах.
Гине вітер у чутках зичним клопотом.
У безмежності років все залишиться.
Незрадливий спів гіркий заколишеться...

Ти розгубилось, небо, а колись
Було ти сильним, вільним, витривалим
І під обітницю незайманих століть
Дбайливо в хмарах сонце колисало...

У минулого –
Свої рахунки з вічністю
В світанкових вишивках надій
У скорботі незнайомих звичностей
На похилених руїнах мрій.
І, здається, марними бажаннями
Знову, мов обпалена, земля,
За нечитаними грішними посланнями
Кличе несподівано здаля...

